

"Estigueu atents, vetlleu"

De vegades voldríem escriure des de l'esperança i ens surten mots des de la tristor. Voldríem tenir totes les respostes i, en canvi, ens sorgeixen més preguntes. Voldríem ser aquella energia que contagia la fe omplint a vessar, i en canvi, sentim a dins un buit desconcertant.

Camí de bosc, dessota els mots,
incert mestratge.
Camí eixut, pou de tardor.
I el dol es gronxa.

El nostre temps de vida és breu en comparació amb el curs que fa la humanitat. Ens sembla que els temps convulsos que vivim són únics, perquè són els nostres, però la història humana és plena de realitats on venç l'odi, la humiliació, l'egoisme, la injustícia, la mentida... Com mantenir així la flama encesa? Com trobar en aquest món esquerp i bel·ligerant, l'espai de la fe, la confiança, la pau interior? Com lluitar mantenint-nos desperts i fidels al missatge de Jesús?

Estimar i avançar.
Tot és senzill si ho fem senzill.
Cadència de la vida,
compassada.

"Estigueu atents, vetlleu, no sabeu quan vindrà el temps decisiu", "el tindreu aquí en l'hora menys pensada". L'Evangelí ens recorda que Jesús pot venir en qualsevol moment. Però com es vetlla aquesta arribada? O sempre hi és?

Seré qui espera
en la bella solitud.
No cal res més
si es va a l'essència.

I cal que no ens confonem, aclaparats pel món. Cal que ens trobem en la recerca interior per renéixer forts a l'exterior. Cal que anem a l'essència humana i no ens deixem arrossegar per tot el que ens deshumanitza. En aquest món del segle XXI, sovint colpidor i angoixant, sovint hiperconnectats a un món virtual paral·lel, estiguem atents, vetllem. No ens mirem tant el melic, mirem l'altre. No ens deixem arrossegar per l'odi, escampem pau. Visquem l'ara amb consciència plena de la realitat que vivim, del que som i del que no som, del que tenim i del que ens manca.

I de la fe, la vida
en l'equilibri de l'instant.
No hi ha neguit, hi ha pau,
i un suau silenci.

M.J.H,